

Enkele gedeelten uit de predikatie van ds. Voorthuysen in een tijdrede, gehouden te Schoonrewoerd op 8 januari 1965, over Psalm 4:7.

Wie zal ons het goede doen zien?

Het testament, dat Christus aan Zijn Kerk heeft nagelaten, bevat een drie-voudige belofte. De eerste is: In de wereld zult gij verdrukking hebben.

Want de drukking der neus brengt bloed en de drukking der melk brengt boter voort. En David zegt, dat het goed voor hem was verdrukt te zijn geweest.

De tweede is: Maar hebt goede moed.

Geen euvele moed, geen hoogmoed, geen grote moed, maar goede moed. Gegronde moed.

De derde is: Want Ik heb de wereld overwonnen. En in Hem is de Kerk meer dan overwinnaar door het overwinnende geloof.

In Psalm 4 beluisteren we:

De geloofsverwachting van David in zeer donkere dagen.

1. een waarschuwing aan de vijanden
2. een gelovige opwekking aan moedelozen
3. een heilige rust voor de ontrusten.

Psalm 4 is een avondlied en is evenals Psalm 3 gemaakt door David, als hij vlood voor Absalom. Psalm 4 is gemaakt, later dan Psalm 3, te Mahanaïm, als de zaak van David menselijk gesproken hopeloos was. Absalom en Achitofel spanden samen en drongen steeds meer op en hadden David met de zijnen omsingeld, en de volgende dag zou de grote slag vallen.

U zult zeggen: dat was toch Davids eigen schuld, het zwaard zou immers van zijn huis niet wijken.

U hebt gelijk. Absalom voerde de raad Gods uit en werd gebruikt als het zwaard, dat van zijns vaders huis niet zou wijken.

Maar dat doet niets af van de verantwoordelijkheid en de zonde van Absalom, die tegen zijn vader en tegen de koning en dus tegen God opstond.

Christus moest verraden worden, maar dat neemt de schuld en verantwoordelijkheid van Judas niet weg.

Want David is uit Jeruzalem gevlucht om het geen bloedstad te doen worden, maar David heeft nooit afstand van de troon gedaan. Hij bleef koning, dat had God hem gemaakt. Daar kon hij geen afstand van doen. En nu gaat hij in deze Psalm zijn volk en onderdanen aanspreken.

Eerst de vijanden, de opstandelingen, want dat is ook zijn volk en daar regeert hij nog steeds over. Die vijanden gaat hij waarschuwen.

Als ik roep, verhoor, o God mijner gerechtigheid.

Goed onderscheiden: God is van nature de God onzer verdoemde en wraakoefende gerechtigheid. Buiten Christus. Houdt daar rekening mee. Maar in Christus wordt Hij de

God uwer verzoenende gerechtigheid. En zou u dat niet weten? Is dat een misschien? U zegt: daar heb ik wel hoop op, dat God de God mijner verzoenende gerechtigheid is. O ja? Waar is die hoop op gegrond? Kent u een afsnijding van Adam en een overgang en inplanting in Christus? Zijn al uw zonden verzoend? Zijt u één plante geworden met Hem? Bent u in Christus? Zo niet, dan bent u buiten Christus, dan leeft u voor eigen rekening en is God de God uwer wraakoefenende gerechtigheid. Je haalt het niet mens, met een omzetting en een hoopje. Het moet God in Christus zijn!

Maar bij David was het in tweeërlei zin waar.

Ten eerste: persoonlijk was God de God zijner verzoenende gerechtigheid in Christus. Maar dat bedoelt hij hier niet. Hij bedoelt hier de zaaksgerechtigheid. Als iemand met een ander een zaak of twistgeding heeft en het gelijk, het recht is aan zijn zijde, dan heeft hij de zaaksgerechtigheid aan zijn kant. Daar zijn de rechters voor.

Het kan dus gebeuren, dat een kind van God, voor wie God is de God zijner verzoenende gerechtigheid, een zaak met een onbekeerd mens heeft en dat in die zaak de zaaksgerechtigheid aan de kant van die onbekeerde is. Dat kan heel goed.

Wees mij genadig, zegt David. Die man had zoveel genade om heilig genadeloos te zijn.

Gij mannen, hoe lang zal mijn eer tot schande zijn?

Gij mannen - dat zijn de voormannen, de leidslieden van de rebellen, die onder Absalom tegen hem optrekken. Uw eer David? Hebt u dan eer?

Ik dacht, dat een mens alleen maar schuld, zonde en schande had.

Wist David dat dan niet? Jawel hoor, David had dat goed geleerd - bevindelijk - die wist heel goed, dat het waar was wat de oude rijm in Psalm 103 zingt: niets dan stof en stank onrein.

Maar hij bedoelt wat anders. Het gaat niet om Davids eer, maar om Gods eer.

God heeft hem bekleed met het heerlijke ambt van koning. Dat is zijn eer, zijn waardigheid.

Diezelfde eer had Saul. Toen hij al dood was, zong David nog van hem: Saul en Jonathan, die heerlijken. Omdat Saul de gezalfde des Heeren was. En dat was David ook.

Daarom was Gods eer hier Davids eer, zijn koninklijke waardigheid.

Hoelang zullen jullie die tot schande maken? Hoe lang zullen jullie de leugen zoeken?

Wees nou eens eerlijk: jullie zijn David moe. Zeg dat nou maar.

Die David had het altijd over zonde en schuld, vloek en toorn, altijd hel en verdoemenis. Altijd staan de rechterstoelen daarbinnen (Ps. 122), altijd moet het recht uitgezocht worden, het moet altijd God in Christus zijn, daarbuiten verdoemt die David alles.

Altijd rechtsgronden. Altijd genade door recht. Af en toe zingt hij wel: ik zal van de deugd der milde goedheid zingen, jawel, maar gelijk er achteraan: en van het heilig recht der strenge rechtsgedingen. Hij zal leiden het zacht gemoed, inderdaad, maar in het effen recht des Heeren - altijd recht. Dat zijn we moe. We willen eens wat anders. Die David is een gelukkige man, maar hij heeft nu 25 jaar geregeerd, we willen nu Absalom.

Dat is toch een man die uit Davids huis is. Hij zit ook niet in de tenten der ijdelheid, het is toch ook een sierlijke jongeling, en hij zit zelfs nog in de poort. Waar zal je het nog vinden, zo jong al in de poort.

Die verdoemt je tenminste niet altijd. David keek je zó aan, dat, als je gelijk had, had je nog

ongelijk.

Maar Absalom, daar kreeg je nog eens moed bij. Die was zo vriendelijk. Die begon met je een hand te geven en die kuste je. Zo'n innemende man. Die zei nog eens, dat je zaak recht was. Die nam je over. Die zei niet altijd, dat het alles in Christus moest zijn. Dat kon ook wel wat minder.

God is toch zo vrij en ze komen niet allemaal even ver. Die man zei nog eens, dat het een begin van levendmaking, een beginseltje van genade of een eigenschap van de Kerk was. Die Absalom stal het hart des volks. Maar David waren ze moe. Dat bedoelt hij als hij zegt: hoe lang zullen jullie de leugen zoeken? Sela. Daar moet je eens over denken. Zo ligt het en niet anders.

Maar weet toch, dat de HEERE Zich een gunstgenoot heeft afgezonderd. En dat is niet Absalom, mannen. Dat ben ik. Onthoudt het goed. Al moet ik nu vluchten, ik ben en blijf Zijn gunstgenoot, Zijn gezalfde koning. En niet Absalom.

De Heere zal horen als ik tot Hem roep. Als ik het doe. Ik zal het nog niet doen. Maar als ik het doe, dan zal het vreselijk zijn. Als ik het niet meer verdragen en jullie aanklagen zal, zal Hij me horen. Ik waarschuw je nog; maar als ik roep, zal God mij horen.

Zijt beroerd. Dat mag gerust. Zeg maar gerust: wat hebben we toch een duistere voorganger en een zondige koning; wat een zonden en gebreken heeft die David.

Wees daar maar beroerd over. Dat ben ik zelf ook.

Maar één ding: zondigt niet. Zoek nu geen leugens en bemin geen ijdelheid en sta niet tegen Gods gunstgenoot op. Je mag gerust beroerd zijn over al het verkeerde van David, je mag zijn gebreken niet goedkeuren, maar doe het dan niet zó, spreekt dan alleen in ulieder hart en zijt stil. Sela. Neem dat maar eens aan.

En offert offeranden der gerechtigheid. Want die offers, die nu in Jeruzalem gebracht worden zijn goddeloos. Achitofel heeft zich verhangen en Absalom bedrijft de vuilste zonden. Die offers, die nu gebracht worden, kunnen God niet behangen, maar offeranden der gerechtigheid; en vertrouwt op den HEERE, op God in Christus, want alle andere vertrouwen zal toch beschaamd worden.

Wat een herder hè, die David! Hij doet al het mogelijke in liefde om die onderdanen tot inkeer te brengen. Wat een bediening! Wat een profeet, wat een koning!

En daarna wendt hij zich tot degenen, die bij hem zijn, die er geen spijt van hebben de zijde van David te hebben gekozen, maar die de hoop op een overwinning nu toch wel beginnen op te geven. Die moed is toch wel ver weg gezonken. Ze geloven dat David zich in dat punt vergist heeft.

Kind Gods en gelukkige man, maar het koningschap raakt nu wel op een eind.

Nochtans blijven ze bij David, want ze sterven liever met David, dan te leven met Absalom. Ja, liever door David verdoemd, dan door Absalom verzoend.

U ook? Kent u dat?

Maar wat het overige aangaat, velen van hen zeggen: wie zal ons het goede doen zien? Helemaal omsingeld, morgen misschien sterven. Wie zal ons dan nog het goede doen

zien? Breng het eens even over.

Wie zal ons in deze tijd nu nog het goede doen zien. Als de beste van de beste onder het oordeel schier geheel verlaten is, wie zal ons dan nog het goede doen zien.

Als de gordijnen van Neerlands Kerkstaat na de dood van Van der Groe dagelijks meer zijn toegeschoven, wie zal ons dan nu het goede nog doen zien?

Als niemand meer bij God vandaan verklaren kan, hoe ver het weg is, wie zal ons dan het goede doen zien? Als alles met de dag en het uur dieper in de zonde wegzinkt, wie zal ons dan het goede nog doen zien? Als degenen met een kruimeltje zaligmakende genade op z'n best een in zeer diepe slaap zijnde, schier geheel verlaten wijze maagd zijn, wie zal ons dan het goede doen zien?

In zo'n tijd, onder zo'n oordeel.

Alleen Gij, zegt David. Verhef Gij over ons het licht Uws aanschijns, o Heere!

Dat is Christus, God uit God, licht uit licht.

Doe Uw aangezicht lichten, in Christus. Of we dan morgen sterven of weggevoerd worden, het zij zo. Als Uw aangezicht maar in Christus over ons mag lichten.

Doe dat lichten uit de stal en kribbe van Bethlehem, doe het lichten uit de hof van Gethsémané, doe het lichten uit de bloedwonden Christi, doe het lichten vanaf het kruis van Golgotha, doe het lichten vanuit het geopende graf in de hof van Jozef. Dat is het enige nog. Of we morgen winnen of verliezen, dat is het belangrijkste niet; als Uw aangezicht maar over ons mag lichten. Dat geeft licht in doods nachten.

Gij hebt vreugde in mijn hart gegeven, meer dan ten tijde als hun koren en hun most vermenigvuldigd zijn.

Als de vijanden zich rond de wachtvuren vermaken en vreugde bedrijven en alvast de overwinning viëren, dan hebt Gij, o God in het aangezicht van Christus mij meer, anders, zaligmakende vreugde in mijn hart gegeven.

En dan keert hij tot zichzelf.

Ik zal in vrede te zamen nederliggen en slapen. Ik ga slapen, zegt David.

Die man is zo moe, van de zonde, van zichzelf, van alles wat het niet is. Misschien de laatste nacht van zijn leven, maar die man sliep in God hè; want Gij, o Heere, alleen zult mij doen zeker wonen.

Hoe het ook afloopt, Gij zult me toch zeker doen wonen. Hij lag en sliep gerust, van 's Heeren trouw bewust. Want God was aan zijn zij. Dat kan, maar dan alleen.

Laat dan Absalom maar woeden. Ik zal gerust in vrede slapen, en liggen ongestoord ter neer.

Die man beoefende: en gij mijn ziel, het ga zo het wil, stel u gerust, zwijg Gode stil.

Gelukkige man hè, die David. Ik vind het gelukkig hoor! Wat zal die man geslapen hebben, wat zal hij gerust hebben in de bloedwonden van Christus.

Mensenkind, we gaan eindigen.

Haast u nog om uws levenswil. De geest van Absalom, daar is Nederland vol van. Maar waag het niet met een halve bekering, met een omzetting en een hoopje. God eist Zijn beeld terug. En hoe zou dat kunnen buiten Christus, de grote Beelddrager.

Hij zal de God uwer zaligende en verzoenende gerechtigheid moeten worden. Dat kan

alleen in Christus.

Bekeert u, bekeert u. Uw leven, zegt Sheppard, hangt aan een verrotte draad. Nou mensen, aan een touw boven een afgrond is al gevaarlijk, aan een draad nog erger, maar een verrotte draad.

En daar hangt gij, onbekeerde aan. Daar staat uw bedje, daar staat de fabriek of de boerderij, waar u werkt.

En gij kind van God, geeft dan eeuwig eere, dien God en Heere. U hangt niet, maar uw leven is met Christus verborgen in God; u bent met liefdekoorden verbonden aan God door Christus.

Dat God over u en over ons allen verheffe het licht Zijn aanschijns, in Christus. AMEN.